

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Zuzany Bystřické a soudců Mgr. Petra Pospíšila a JUDr. Evy Lukotkové v právní věci žalobce **Mgr. D. M., Ph.D.**, bytem B., H. 5, proti žalovanému **Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže**, se sídlem Brno, tř. Kpt. Jaroše 7, v řízení o žalobě proti rozhodnutí předsedy Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže ze dne 28. 3. 2013, č. j. ÚOHS-R63/2013/IN-5688/2013/320/EDy,

takto :

- I. Rozhodnutí předsedy Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže ze dne 28. 3. 2013, č. j. ÚOHS-R63/2013/IN-5688/2013/320/EDy, **se zrušuje** a věc **se vrací** k dalšímu řízení žalovanému.
- II. Žalovaný **je povinen** zaplatit žalobci na náhradě nákladů řízení částku 3 000 Kč, a to do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění :

I. Vymezení věci a obsah rozhodnutí správních orgánů

[1] Shora označeným rozhodnutím předseda Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže (dále též „předseda Úřadu“) zamítl rozklad žalobce a potvrdil rozhodnutí žalovaného ze dne 6. 3. 2013, č. j. ÚOHS-D165/2013/VZ-4156/2013/523/Krk. Tímto rozhodnutím žalovaný coby

povinný subjekt odmítl dle § 15 odst. 1 zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, ve znění pozdějších předpisů, žalobcovu žádost o poskytnutí informací, konkrétně o poskytnutí nepravomocného rozhodnutí vydaného ve správním řízení vedeném pod sp. zn. S593/2011/JWe.

[2] V odůvodnění rozhodnutí žalovaný v první řadě odkázal na § 123 zákona č. 137/2006 Sb., o veřejných zakázkách, ve znění pozdějších předpisů, podle něhož Úřad průběžně uveřejňuje svá pravomocná rozhodnutí podle tohoto zákona na své internetové adrese. Tímto způsobem tak zákon o veřejných zakázkách zabezpečuje informování veřejnosti o jednotlivých správních řízeních. Oprávněné subjekty pak žalovaný informuje rovněž formou nahlížení do spisu dle § 38 odst. 2 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů. Dále žalovaný podává některé informace o vedených správních řízeních na svých webových stránkách (<http://www.compet.cz>). Informování veřejnosti je tedy zajištěno a smysl čl. 17 odst. 5 Listiny základních práv a svobod naplněn. Vedle důvodů uvedených v § 7 a násl. zákona o svobodném přístupu k informacím, pro něž nelze informace poskytnout, nelze vyloučit i existenci důvodů jiných, obsažených ve zvláštním právním předpisu. Takovým zvláštním ustanovením pro neposkytnutí požadované informace je v daném případě právě § 123 zákona o veřejných zakázkách, jež žalovanému ukládá zveřejňovat toliko pravomocná, nikoli nepravomocná rozhodnutí. Zákon o veřejných zakázkách tak ve smyslu § 2 odst. 3 zákona o svobodném přístupu k informacím obsahuje zvláštní úpravu zveřejňování informací o rozhodnutích Úřadu. Oproti tomu u soudů je zveřejňovací povinnost upravena přímo Ústavou České republiky. Bylo-li by záměrem zákonodárce, aby Úřad uveřejňoval též svá nepravomocná rozhodnutí, stanovil by takovou povinnost přímo. Žalovaný tak s ohledem na čl. 2 odst. 3 Ústavy a čl. 2 odst. 2 Listiny není oprávněn zveřejňovat svá nepravomocná rozhodnutí. Vzhledem k ustanovení § 5 odst. 3 zákona o svobodném přístupu k informacím by poskytnutím nepravomocných rozhodnutí žadateli došlo následně k jejich zveřejnění, ačkoli to zákon neumožňuje.

[3] Předseda Úřadu se v odůvodnění rozhodnutí o rozkladu ztotožnil s právními závěry žalovaného. Zdůraznil zákonné limity práva na svobodný přístup k informacím. Zákon o veřejných zakázkách neobsahuje komplexní úpravu práva na svobodný přístup k informacím. Upravuje pouze odchylky v rozsahu poskytování informací a modifikuje tak zákon o svobodném přístupu k informacím. Ustanovení § 123 zákona o veřejných zakázkách se tak jako speciální použije přednostně před ustanoveními zákona o svobodném přístupu k informacím, která se pak použijí podpůrně na veškeré zbývající aspekty přístupu k informacím. Žalovaný sice v jednom případě poskytl fotokopie nepravomocného rozhodnutí, tento postup v rozporu se zákonem však nemohl založit správní praxi či legitimní očekávání na pokračování v něm. Dlouhodobá rozhodovací praxe žalovaného je přitom opačná. Důvodem pro poskytnutí nepravomocného rozhodnutí pak není ani zveřejnění informace o jeho vydání na webových stránkách žalovaného. Na věc nelze přiléhavě aplikovat nálezný Ústavního soudu sp. zn. Pl. ÚS 2/10 týkající se poskytnutí nepravomocného rozsudku. Soudní řízení, ovládané zásadou veřejnosti a ústnosti, stojí na jiných základech než řízení správní. Správní řízení je naopak ovládáno zásadou neveřejnosti a písemnosti. Výjimky z těchto zásad stanoví § 49 správního řádu, veřejné jednání se koná zcela ojediněle. Právě markantní rozdíly v typech řízení znemožňují aplikovatelnost citovaného nálezu Ústavního soudu. Určité informace Úřad zveřejní pouze v obecné rovině v rámci výroční zprávy.

II. Žaloba

[4] Ve včas podané žalobě žalobce v první řadě uvedl, že na žalovaného se se žádostí o poskytnutí nepravomocného rozhodnutí v konkrétní věci obrátil na základě své nedávné zkušenosti, kdy jeho obdobné žádosti v jiném případě bylo vyhověno. Předmětem žádosti bylo poskytnutí anonymizovaného textu rozhodnutí, o němž žalovaný již dříve referoval na svých vlastních webových stránkách a dále prostřednictvím dalších informačních zdrojů (v Informačním listu č. 4/2012). Žalovaný se však odchýlil od svého předchozího právního názoru ve věci poskytování vlastních nepravomocných rozhodnutí a odmítl informaci poskytnout.

[5] K právní argumentaci správních orgánů žalobce konstatoval, že nezpochybňuje vztah obecnosti a speciality mezi zákonem o svobodném přístupu k informacím a zákonem o veřejných zakázkách, interpretace žalovaného je však nepřesvědčivá a právní názor nesprávný. Ustanovení § 123 zákona o veřejných zakázkách nepředstavuje další překážku pro žádost o poskytování informací dle zákona o svobodném přístupu k informacím. Úprava obsažená v zákoně o veřejných zakázkách toliko přikazuje Úřadu hromadně informovat prostřednictvím sítě internet, aniž by byl dotčen nárok jakéhokoli žadatele adresovat povinnému subjektu (žalovanému) individuální žádost o poskytnutí informací ohledně výsledků činnosti správního orgánu. Tento koncept je rovněž potvrzen v ustálené rozhodovací činnosti soudů.

[6] Platí-li premisa, že veřejná správa by ze své podstaty měla podléhat veřejné kontrole, pak je prostřednictvím institutů zákona o svobodném přístupu k informacím každý oprávněn dohlížet na výkon veřejné správy, a to obzvláště v situaci, kdy správní řízení je principiálně neveřejné. Přitom za objektivní výstup činnosti správního úřadu lze považovat právě rozhodnutí ve správním řízení (bez ohledu na to, zda v daný okamžik vyvolává právní účinky). Aplikací § 123 zákona o veřejných zakázkách se tedy právo na informace nevyčerpává.

[7] Smyslem žádosti nebylo to, aby nepravomocné rozhodnutí žalovaného bylo uveřejněno na internetových stránkách Úřadu, nýbrž to, aby byla podána informace na základě individuální žalobcovy žádosti opřené o obecný právní předpis (zákon o svobodném přístupu k informacím). Žalovaný se však při rozhodování o žádosti dopustil dezinterpretace obsahu obou institutů, resp. tyto vzájemně sloučil, což vedlo k zjevně chybnému právnímu závěru ohledně vyčerpání práva na informace. Je nepřijatelné, aby správní orgán selektivně rozhodoval o tom, jakou informaci o své činnosti poskytne a jakou nikoliv, tedy že by rozhodování v této rovině mělo podléhat toliko uvážení či libovůli žalovaného. Takový přístup by byl v rozporu s principy svobodného přístupu k informacím dle čl. 17 Listiny.

[8] Dle žalobce není dán důvod k odlišení anonymizované verze správního rozhodnutí a soudního rozhodnutí. Analogicky tak lze aplikovat nálezy Ústavního soudu sp. zn. Pl. ÚS 2/10, přičemž aspekt neveřejnosti správního řízení nemá takovou relevanci, aby založil odlišný režim informační povinnosti. Žádnou konkrétní překážku (zákonnou výjimku) omezení přístupu k informacím žalovaný v napadeném rozhodnutí explicitně neoznačil a neodůvodnil.

[9] Zákonný důvod pro odepření informací ve smyslu zákona o svobodném přístupu k informacím ostatně ani neexistuje. Nelze použít výjimku z důvodu ochrany osobních údajů podle § 8a tohoto zákona, neboť správní rozhodnutí je veřejným projevem veřejnoprávního subjektu (tj. nikoliv projevem osobní povahy). Nelze též dovodit, že by požadovaná informace byla utajena ve smyslu § 7 citovaného zákona či že by se měla týkat obchodního tajemství dle § 9 odst. 1 téhož zákona. Žalobci není rovněž známo, že by se v určitém rozsahu mělo jednat o informaci podřaditelnou pod § 10 či § 11 zákona o svobodném přístupu k informacím. Neobstojí ani odkaz na to, že by se mělo jednat o informaci veřejně známou, neboť v takovém případě by měl žalovaný na takovou informaci odkázat dle § 6 zákona o svobodném přístupu k informacím.

[10] Na základě výše uvedeného žalobce v žalobním petitu navrhl, aby soud rozhodnutí předsedy Úřadu, jakož i rozhodnutí žalovaného, zrušil, a nařídil žalovanému, aby požadované informace poskytl žalobci do tří dnů od právní moci rozsudku.

[11] K výzvě soudu žalobce podáním ze dne 12. 10. 2013 upřesnil druhou část žalobního petitu tak, aby soud nařídil žalovanému poskytnout žalobci v elektronické podobě kopii rozhodnutí žalovaného ze dne 25. 9. 2012, č. j. ÚOHS-S593/2011/VZ-18002/2012/513/JWe, do tří dnů od právní moci rozsudku či v jiné přiměřené lhůtě.

III. Vyjádření žalovaného k žalobě

[12] Ve vyjádření k žalobě žalovaný především sdělil, že požadované správní rozhodnutí již bylo žalobci po podání žaloby poskytnuto, neboť zákonné důvody, které tomu bránily, v mezidobí odpadly. Žalovaný tedy dle svého názoru žalobce uspokojil ve smyslu § 62 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále též s. ř. s.). Vzhledem k tomu, že tímto postupem současně nebylo zasaženo do práv nebo povinností třetích osob, měl by soud řízení zastavit.

[13] Poskytnutím požadovaného správního rozhodnutí navíc též odpadl důvod řízení. Žalobce se domáhal, aby mu ve výsledku bylo požadované správní rozhodnutí k jeho žádosti poskytnuto, což žalovaný učinil.

[14] Dále se žalovaný vyjádřil k věci samé. Žalobce požadoval poskytnutí nepravomocného rozhodnutí, o kterém žalovaný v obecné rovině informoval v rámci výroční zprávy na základě své informační povinnosti. V žádném případě se tedy nejednalo o již dříve poskytnutou informaci. Stejně tak se žalovaný neodklonil od své dlouhodobé a konstantní praxe, podle níž se nepravomocná rozhodnutí principiálně neposkytují. Pokud došlo k vybočení z této ustálené rozhodovací praxe žalovaného, stalo se tak právě v řízení o poskytnutí informace, na které poukazuje žadatel. Daný případ byl ojedinělý a byl nezákonným excesem v rozhodovací praxi žalovaného.

[15] Žalobcův závěr popírající specialitu § 123 zákona o veřejných zakázkách vůči zákonu o svobodném přístupu k informacím nelze dle žalovaného akceptovat. Ustanovení § 123 zákona o veřejných zakázkách představuje zvláštní úpravu zveřejňování informací ve smyslu § 2 odst. 3 zákona o svobodném přístupu k informacím. Citované ustanovení zákona

o svobodném přístupu k informacím obsahuje negativní vymezení jeho působnosti, a to stanovením případů, na něž se nevztahuje. Zároveň podává výčet parametrů, jež by měla zvláštní právní úprava poskytování informací, má-li vyloučit aplikaci úpravy obecné, splňovat. Zákon o svobodném přístupu k informacím není aplikovatelný za předpokladu, že zvláštní právní předpis stanoví jinou komplexní úpravu podmínek a provedení práva na informace. Specialitu určité právní úpravy ve vztahu k zákonu o svobodném přístupu k informacím přitom nelze posuzovat na základě pouhého mechanického posouzení, zda příslušná úprava upravuje všechny výše uvedené parametry. Výčet těchto parametrů je pouze demonstrativní. Aby tedy mohla být určitá úprava považována za speciální vůči zákonu o svobodném přístupu k informacím, musí z jejího obsahu vyplývat dostatečné záruky pro přístup žadatele k daným informacím a podmínky tohoto přístupu.

[16] Z těchto hledisek úprava obsažená v § 123 zákona o veřejných zakázkách nepochybně je ve vztahu speciality k zákonu o svobodném přístupu k informacím, neboť upravuje zveřejňování rozhodnutí Úřadu, a sice poskytování informací, pokud jde o jejich způsob, tedy „zveřejňování“, a také obsah, tedy „pravomocná rozhodnutí“. Tato úprava obsahuje vlastní specifická pravidla pro informování o relevantních skutečnostech a je proto dostačující.

[17] Ostatně i z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 6. 2010, č. j. 1 As 28/2010-86, plyne, že je v zásadě možné, aby zvláštní zákon stanovil speciální důvod pro odmítnutí žádosti o poskytnutí informace. Takovým důvodem je i § 123 zákona o veřejných zakázkách.

[18] „Zákaz“ Úřadu zveřejňovat svá nepravomocná rozhodnutí lze dovodit i ze znění čl. 2 odst. 3 Ústavy a čl. 2 odst. 2 Listiny, dle nichž je možné státní moc uplatňovat jen v případech a v mezích stanovených zákonem, a to způsobem, který stanoví zákon. Je-li Úřad povinen zveřejnit pouze pravomocná rozhodnutí, nemůže být současně povinen zpřístupňovat veřejnosti svá dosud nepravomocná rozhodnutí. I když žádost o poskytnutí informace primárně nesměřuje ke zveřejnění informace, v důsledku jejího poskytnutí by byl Úřad dle § 5 odst. 3 zákona o svobodném přístupu k informacím povinen poskytnutou informaci zveřejnit. Státní orgány mohou činit pouze to, co jim zákon ukládá. Tento závěr lze dovodit na základě výkladové metody *a contrario* běžně uplatňované orgány státní moci v rámci jejich rozhodovací činnosti. Právo na informace navíc není právem absolutním. Postup povinného subjektu, který odmítne poskytnout požadovanou informaci, může být ústavně konformní. Zamýšlel-li by zákonodárce uveřejňování též nepravomocných rozhodnutí, zakotvil by takovou povinnost v zákoně o veřejných zakázkách nebo by z něj vypustil pojem „pravomocná“.

[19] V daném případě nejde o směřování dvou různých institutů, totiž poskytování informací na individuální žádost a zveřejňování informací. Jde o vztah dvou právních předpisů, z nichž ustanovení jednoho z nich se aplikuje přednostně. Poskytuje-li tedy Úřad informace dle zákona o svobodném přístupu k informacím, musí současně respektovat omezení zakotvená v zákoně o veřejných zakázkách. Zde lze v čistě obecné rovině podotknout, že Ústavní soud již několikrát formuloval tzv. maximu vnitřní bezrozpornosti a konzistentnosti právního řádu.

[20] Na poskytování nepravomocných správních rozhodnutí nelze analogicky vztáhnout závěry nálezu sp. zn. Pl. ÚS 2/10 o poskytování nepravomocných soudních rozhodnutí. Povinnost žalovaného zveřejňovat svá rozhodnutí je zakotvena v § 123 zákona o veřejných

zakázkách. Soudům ovšem nevzniká povinnost zveřejňovat rozsudky ze zvláštního zákona, nýbrž přímo z Ústavy, dle níž mají soudy povinnost své rozsudky vyhlášovat veřejně, a to bez ohledu na jejich právní moc. Uvedené koresponduje i s povahou správního řízení, jež je na rozdíl od řízení soudního neveřejné, a také se způsobem oznamování správních rozhodnutí, která nejsou na rozdíl od rozsudků soudů vyhlášována veřejně. Nelze tedy analogicky vyvozovat otevřenost rozhodovací praxe ve věci poskytování nepravomocných správních rozhodnutí.

[21] Žalovaný tedy musí při poskytování informací posuzovat nejen důvody ochrany stanovené přímo v zákoně o svobodném přístupu k informacím, ale i důvody ochrany vyplývající ze zvláštních právních předpisů, resp. zákonů či zákonných ustanovení upravující specifický přístup k určitým informacím. Proto neobstojí žalobcova námitka, že žalovaný neoznačil ani neodůvodnil žádnou zákonnou výjimku dle zákona o svobodném přístupu k informacím. Žalovaný přitom nepochybně, že při vyřizování žádostí má obecně postupovat dle zákona o svobodném přístupu k informacím, jak to ostatně v dané věci učinil. Avšak při poskytování požadovaných správních rozhodnutí musí respektovat podmínky a omezení obsažené v § 123 zákona o veřejných zakázkách. V tomto smyslu je třeba § 123 zákona o veřejných zakázkách vnímat jako doplnění zákona o svobodném přístupu k informacím. Úřad tak v žalovaném rozhodnutí nejen, že označil konkrétní zákonnou překážku omezení přístupu k informacím, ale současně ve vztahu k ní i řádně odůvodnil své závěry.

[22] Závěrem žalovaný zdůraznil, že v doplnění žaloby ze dne 12. 10. 2013 žalobce přesně specifikoval požadované správní rozhodnutí, tj. uvedl jak číslo jednací, tak datum jeho vydání. Takovéto konkrétní údaje nemohly být žalobci z řízení o poskytnutí informace známy. Z toho je zřejmé, že požadovaným správním rozhodnutím musel v danou chvíli již disponovat. Tyto informace mohl získat pouze z internetových stránek Úřadu, resp. sbírky rozhodnutí na stránkách uveřejněné. Požadované rozhodnutí totiž nabylo právní moci dne 18. 6. 2013 a téhož dne bylo v souladu s § 123 zákona o veřejných zakázkách zveřejněno na internetové adrese Úřadu. Z uvedeného vyplývá, že k uspokojení žalobce došlo již dříve, tj. před samotným poskytnutím požadovaného správního rozhodnutí dopisem Úřadu, kterým žalovaný uspokojil žalobce po podání žaloby.

[23] Vzhledem k uspokojení žalobce žalovaný navrhl, aby soud řízení zastavil dle § 47 písm. b) s. ř. s. ve spojení s § 62 odst. 4 s. ř. s. Pro případ nevyhovění tomuto návrhu žalovaný navrhl zamítnutí žaloby.

IV. Další podání účastníků řízení

[24] V replice ze dne 23. 2. 2014 žalobce k vyjádření žalovaného uvedl, že aplikační praxi v oblasti dohledu nad zadáváním veřejných zakázek by prospěla větší „informační vstřícnost“ žalovaného a nikoliv snaha o hledání překážek pro neposkytnutí požadovaných informací. Jde především o aplikaci již existujícího práva garantujícího přístup k informacím, jejichž původcem je subjekt, jehož činnost je financována z veřejných prostředků. V tomto ohledu není zřejmé, jakým způsobem by poskytnutím anonymizovaného prvoinstančního rozhodnutí mohlo dojít k zásahu do práv či povinností třetích osob, pokud jsou informace poskytnuty

žadatel, který není účastníkem správního řízení a nemá tedy ani možnost do práv účastníků takového řízení jakkoli zasáhnout. Pokud žalovaný konstantně informuje o své rozhodovací praxi (a to i prvoinstančně), a navíc v situaci, kdy o konkrétně požadovaném nepravomocném rozhodnutí sám referoval různými veřejnými informačními kanály (na webových stránkách a ve výroční zprávě o své činnosti), jeví se jako zjevně neudržitelné omezovat přístup k jeho aktuální rozhodovací činnosti. Žalovaný nemůže být oprávněn libovolně rozhodovat o rozsahu, jaké informace o neukončeném řízení (nepravomocném rozhodnutí) poskytne, a jaké už nikoliv s odkazem na údajný zákaz plynoucí z obecně závazných právních předpisů.

[25] Žalovaný nato v podání ze dne 19. 3. 2014 konstatoval, že poznámku ohledně zásahu do práv a povinností třetích osob uvedl ve svém vyjádření v souvislosti s naplněním podmínek pro uspokojení žalobce ve smyslu § 62 odst. 1 s. ř. s. Tento zásah žalovaný neshledal, protože přistoupil k plnému uspokojení žalobce. Poskytnutím požadované kopie správního rozhodnutí odpadl důvod řízení. I kdyby soud žalobě vyhověl v plném rozsahu, znamenalo by to, že žalobci má být kopie správního rozhodnutí poskytnuta. Žalovaný tedy dodatečně postupoval tak, jak žalobce požadoval ve své žádosti o poskytnutí informace. Pokud by požadovaná kopie správního rozhodnutí byla poskytnuta před podáním žaloby, tato by nikdy nebyla podána a pokud ano, byla by ve smyslu § 68 písm. d) s. ř. s. žalobou nepřipustnou, neboť by směřovala pouze proti důvodům rozhodnutí, a musela by tak být odmítnuta. Vzhledem k tomu žalobci nesvědčí dostatečná aktivní legitimace. Rozhodnutí soudu by za tohoto stavu řízení bylo rozhodnutím ryze akademickým. Obdobné závěry vyplývají i z usnesení Krajského soudu v Brně ze dne 25. 5. 2012, č. j. 62 Af 49/2011-137.

[26] Žalobce posléze k výzvě soudu v podání ze dne 5. 5. 2014 sdělil, že v souvislosti s postupem žalovaného po podání žaloby je „*uspokojen jen z části, a to formálně, avšak nikoliv materiálně*“. Z opakovaných vyjádření žalovaného vyplývá, že na žádost o poskytnutí informace tohoto typu bude *pro futuro* reagovat opět odmítavě, což povede nejen k opětovnému zatěžování soudního aparátu, ale především k značně neefektivnímu a odkládanému uspokojování nároků oprávněných osob na informace. Současně pro případ zastavení řízení požádal, aby soud v odůvodnění příslušného usnesení definoval meze postupu, ze kterých bude zřejmé, kdy žalovanému nenáleží právo odmítnout poskytnutí informací majících charakter jeho vlastního nepravomocného rozhodnutí. Zároveň žalobce uvedl, že trvá na svém návrhu ohledně náhrady nákladů řízení.

[27] K vyjádření žalobce žalovaný v podání ze dne 21. 7. 2014 uvedl, že z kontextu celého žalobcova podání jednoznačně vyplývá, že v tomto konkrétním případě, jehož se daná věc týká, byl uspokojen zcela. Případné neuspokojení žalobce směřuje „*pro futuro*“, tedy nikoli do této věci, ve které se domáhá poskytnutí informace, ale do možných budoucích rozhodnutí Úřadu. Smyslem řízení dle soudního řádu správního je poskytovat ochranu veřejným subjektivním právům fyzických a právnických osob a nikoliv právo na vydání judikátu. Žalovaný dodatečně postupoval tak, jak žalobce požadoval ve své žádosti o poskytnutí informace, z čehož je zcela zjevné, že žalobce byl plně (materiálně) uspokojen, což také potvrdil. Požadavek na vydání judikátu je požadavkem novým. Žalovaný tím, že požadovanou informaci žalobci poskytl, ve věci nově rozhodl. Napadené rozhodnutí tak na žalobcova veřejná subjektivní práva již nijak nepůsobí. Žalovaný učinil to, co mohlo být pro žalobce nejprůzračnějším důsledkem pokračujícího soudního řízení. Ve věci tak byly splněny

podmínky pro zastavení řízení pro uspokojení žalobce. Z pohledu veřejných subjektivních práv, která má soud chránit, by se na postavení žalobce ničeho nezměnilo.

V. Posouzení věci soudem

[28] Soud, v souladu s § 51 odst. 1 s. ř. s. bez nařízení jednání, přezkoumal v mezích žalobních bodů napadené rozhodnutí předsedy Úřadu, jakož i předcházející rozhodnutí žalovaného včetně řízení předcházejících jejich vydání, a shledal, že **žaloba je důvodná**.

[29] V daném případě se žalobce po žalovaném domáhal poskytnutí informace spočívající v určitém nepravomocném rozhodnutí vydaném žalovaným coby správním orgánem I. stupně ve správním řízení vedeném v rámci dohledu nad zadáváním veřejných zakázek. V průběhu řízení před soudem žalovaný požadované rozhodnutí žalobci poskytl, neboť v mezidobí nabylo právní moci.

V.a) K návrhu na odmítnutí žaloby

[30] Soud se v první řadě zabýval problematikou podmínek řízení, konkrétně otázkou, zda pouhým poskytnutím požadované informace v průběhu řízení před soudem neodpadl předmět tohoto řízení. Odpadnutí předmětu řízení před soudem je neodstranitelným nedostatkem podmínek řízení, pro který nelze v řízení pokračovat [§ 46 odst. 1 písm. a) s. ř. s.]. K odpadnutí předmětu soudního řízení dochází zejména v případech, kdy dojde k odstranění žalobou napadeného aktu správního orgánu jiným způsobem, tedy např. cestou mimořádných opravných prostředků či obdobných instrumentů uplatněných dle procesních předpisů upravujících správní řízení [viz např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 4. 2007, č. j. 7 Afs 143/2006-95, ze dne 28. 5. 2010, č. j. 2 Afs 125/2009-104 (publ. pod č. 2207/2011 Sb. NSS), ze dne 6. 3. 2012, č. j. 8 Ao 8/2011-129, či ze dne 28. 6. 2012, č. j. 2 Aps 5/2011-153; rozhodnutí Nejvyššího správního soudu jsou dostupná na www.nssoud.cz]. O odpadnutí předmětu řízení se naopak nejedná např. tehdy, pominou-li účinky napadeného rozhodnutí [srov. např. rozsudek ze dne 21. 7. 2005, č. j. 7 Azs 101/2005-46 (publ. pod č. 1404/2007 Sb. NSS)], či vykoná-li účastník řízení povinnost uloženou mu pravomocným rozhodnutím [srov. rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 8. 2006, č. j. 8 Ans 1/2006-135 (publ. pod č. 1012/2007 Sb. NSS)].

[31] Na základě skutkových okolností nelze mít v daném případě za to, že by došlo k odpadnutí předmětu soudního řízení. Při poskytování informací na žádost je nutno rozlišovat, že pozitivní výstup povinného subjektu, tedy poskytnutí informace, má formu faktického úkonu, zatímco výstup negativní, tedy odmítnutí žádosti, je po formální stránce rozhodnutím (soud zde pro zjednodušení vědomě pomíjí další možné varianty procesního postupu povinného subjektu při nakládání s podanou žádostí o poskytnutí informace, vůči nimž je primárním prostředkem ochrany žadatele podání stížnosti ve smyslu § 16a zákona o svobodném přístupu k informacím). Žalovaný tvrdil, že po podání žaloby učinil onen faktický úkon (poskytl rozhodnutí), jehož chtěl žalobce docílit. Zde však současně pominul, že i přes pozdější poskytnutí informace tu stále existuje původní pravomocné odmítavé rozhodnutí. Ze zákona o svobodném přístupu k informacím nijak neplyne, že by pozdějším poskytnutím požadované informace došlo k odstranění předchozího odmítavého rozhodnutí.

Ostatně i žalovaný v příslušném přípisu ze dne 8. 11. 2013, č. j. ÚOHS-21904/2013/320/Edy, svůj postup (kdy žalobce informoval o nabytí právní moci požadovaného rozhodnutí a o jeho zveřejnění na internetové adrese Úřadu s tím, že odpadly důvody jeho neposkytnutí, pročez mu je zasílá) odůvodnil pouze souladem „s *principem dobré správy*“.

[32] Z právní konstrukce, že po právní moci negativního rozhodnutí lze informaci na základě téže žádosti poskytnout pouze poté, co bude nejpozději současně s jejím poskytnutím odstraněno předchozí negativní rozhodnutí, ostatně vychází též § 16 odst. 4 zákona o svobodném přístupu k informacím, podle něhož nejsou-li žádné důvody pro odmítnutí žádosti, soud zruší rozhodnutí o odvolání a rozhodnutí povinného subjektu o odmítnutí žádosti a povinnému subjektu nařídí požadované informace poskytnout. Kdyby platila teze žalovaného, že pravomocné negativní rozhodnutí lze překonat pouhým faktickým úkonem spočívajícím v následném poskytnutí informace, bylo by i citované ustanovení nepochybně konstruováno tak, že by soud pouze nařídil poskytnutí informace a nemusel by napadená rozhodnutí správních orgánů rušit.

[33] Souzená věc je do určité míry specifická v tom, že požadovaná informace (rozhodnutí správního orgánu) měla určitou vlastnost (rozhodnutí nebylo pravomocné), kterou v průběhu řízení před soudem pozbyla (rozhodnutí nabylo právní moci). Je zjevné, že předmět sporu mezi žalobcem a žalovaným nespočíval v otázce poskytnutí rozhodnutí samotného, ale právě v tom, zda mělo být žalobci poskytnuto rozhodnutí nepravomocné. Žalovaný tedy žalobci posléze neposkytl informaci přesně tak, jak byla původně požadována, tedy jako dosud nepravomocné rozhodnutí. Z hlediska materiálního je ovšem nutno mít za to, že informací je rozhodnutí samo. Poskytl-li je tedy (byť již jako pravomocné rozhodnutí) žalovaný v průběhu soudního řízení žalobci, není zde již místo pro případný výrok soudu dle § 16 odst. 4 zákona o svobodném přístupu k informacím.

[34] Nicméně, jak plyne z výše uvedeného, není důvodu, pro nějž by se žalobce nadále nemohl domáhat výslovného zrušení odmítavého rozhodnutí žalovaného potvrzeného rozhodnutím předsedy Úřadu, neboť pravomocné rozhodnutí o žalobcově žádosti i přes následné poskytnutí požadované informace stále existuje, může být nezákonné z důvodů namítaných v žalobě, a proto nelze přezkum takového správního rozhodnutí odmítnout. Pokud by tak soud učinil, představoval by jeho postup odepření práva na soudní ochranu (čl. 36 odst. 2 Listiny).

[35] Z těchto důvodů se soud nepřiklonil k argumentaci uvedené v usnesení Krajského soudu v Brně ze dne 25. 5. 2012, č. j. 62 Af 49/2011-137, na něž žalovaný odkazoval, a v němž senát 62 zdejšího soudu posuzoval, zda byl žalobce pozdějším poskytnutím informace uspokojen. I při vědomí skutečnosti, že krajské soudy by měly rozhodovat tak, aby nepřispívaly ke vzniku názorových rozporů a rozhodovaly pokud možno jednotně, dospěl senát 29 zdejšího soudu k závěru o neudržitelnosti tohoto výkladu zejména z hlediska ochrany ústavně zaručených práv jednotlivce. Proto se od již dříve vysloveného názoru tohoto soudu odklonil přímo rozhodnutím ve věci samé, neboť krajský soud nemá možnost obrátit se na těleso obdobné rozšířenému senátu Nejvyššího správního soudu (srov. zejména § 17 s. ř. s.).

[36] Nutno současně dodat, že právní argumentace žalovaného by, samozřejmě dovedena *ad absurdum*, teoreticky mohla vést až k účelovému znemožnění soudního přezkumu rozhodnutí žalovaného týkajících se neposkytování jeho dosud nepravomocných rozhodnutí.

V.b) K návrhu na zastavení řízení pro uspokojení žalobce

[37] Procesní cestou, díky níž by nemuselo dojít k soudnímu přezkumu napadeného rozhodnutí, by za této situace bylo, pokud by žalobce souhlasil s tím, že byl následným postupem žalovaného uspokojen ve smyslu § 62 s. ř. s.

[38] Žalovaný navrhl, aby soud řízení na základě tohoto ustanovení zastavil, neboť podle něj došlo k uspokojení žalobce dříve, než soud rozhodl. Tomuto návrhu však soud nevyhověl. K tomuto závěru jej přitom nevedla skutečnost, že samotný proces uspokojování žalobce neprobíhal zcela v souladu s jednotlivými kroky, jak jsou vymezeny v § 62 s. ř. s., ale samotná skutečnost, že žalobce nevyjádřil se svým uspokojením jednoznačný souhlas. Soud tedy nic nezměnil na svém posouzení obsahu podání žalobce ze dne 5. 5. 2014, které již žalovanému sdělil. Žalobce v odpovědi na výzvu soudu ve smyslu § 62 odst. 3 s. ř. s. uvedl, že postupem žalovaného byl „*uspokojen jen z části*“. Reaguje-li žalobce včas na výzvu dle § 62 odst. 3 s. ř. s., může soud řízení podle § 62 s. ř. s. zastavit pouze tehdy, vyjádří-li žalobce, že je uspokojen plně (blíže viz usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 7. 2010, č. j. 3 Ads 148/2008-70, publ. pod č. 2130/2010 Sb. NSS, www.nssoud.cz). Tak tomu však v daném případě nebylo.

V.c) K věci samé

[39] Pokud jde o samotné věcné posouzení, jedná se zejména o zhodnocení vztahu mezi zákonem o svobodném přístupu k informacím a zákonem o veřejných zakázkách, konkrétně jeho § 123. Žalovaný k tomu argumentoval na jedné straně tím, že zákon o veřejných zakázkách obsahuje zvláštní úpravu zveřejňování informací o rozhodnutích Úřadu ve smyslu § 2 odst. 3 zákona o svobodném přístupu k informacím (viz bod 7. rozhodnutí žalovaného, body 15., 16. vyjádření žalovaného k žalobě), na straně druhé pak tím, že zákon o veřejných zakázkách sice neobsahuje komplexní úpravu práva na svobodný přístup k informacím, ustanovení § 123 tohoto zákona však představuje zvláštní důvod k odepření poskytnutí informace (viz bod 15. rozhodnutí předsedy Úřadu, bod 17. vyjádření k žalobě) a je doplněním zákona o svobodném přístupu k informacím (viz bod 25. vyjádření k žalobě).

[40] Zde je možno odkázat na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 6. 2010, č. j. 1 As 28/2010-86 (publ. pod č. 2128/2010 Sb. NSS), podle něhož „*je třeba důsledně odlišovat případy, kdy se při poskytování informací vůbec nepostupuje dle zákona o svobodném přístupu k informacím (§ 2 odst. 3 tohoto zákona), a případy, kdy se postupuje podle zákona o svobodném přístupu k informacím a zvláštní zákon obsahuje pouze některé zvláštní normy.*“ Po uvedení konkrétních případů spadajících do jednoho či druhého okruhu pak Nejvyšší správní soud dovodil, že je v zásadě možné, aby „*zvláštní zákon stanovil speciální důvod pro odmítnutí žádosti o poskytnutí informace dle zákona o svobodném přístupu k informacím. Výčet důvodů pro odmítnutí žádosti uvedený v zákoně o svobodném přístupu k informacím proto není vyčerpávající, ale je možné, že bude rozšířen jiným zvláštním zákonem.*“ Současně se pak Nejvyšší správní soud výslovně ztotožnil se závěrem správního soudu prvního stupně,

že „zákon o veřejných zakázkách nepředstavuje komplexní úpravu poskytování informací, která by vylučovala aplikaci zákona o svobodném přístupu k informacím na základě § 2 odst. 3 tohoto zákona“. Tento názor, že zákon o veřejných zakázkách neobsahuje komplexní úpravu poskytování informací ve smyslu § 2 odst. 3 zákona o svobodném přístupu k informacím pak Nejvyšší správní soud vyslovil např. též v rozsudku ze dne 19. 10. 2011, č. j. 1 As 114/2011-121 (publ. pod č. 2494/2012 Sb. NSS). Zdejší soud nevidí důvod, pro nějž by se měl od citované judikatury odklonit.

[41] Otázka vztahu dvou právních předpisů bývá natolik složitá, že většinou vylučuje jednoduchou odpověď přiznávající jednomu předpisu povahu *legis specialis* a druhému *legis generalis*. Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 29. 3. 2007, č. j. 2 As 12/2006-111, ke vztahu speciality a generality uvedl, že „v souladu s teorií práva nelze v daném případě hovořit o tomto vztahu mezi jednotlivými právními předpisy, tedy celými zákony, nýbrž mezi jednotlivými normami, tedy pravidly chování, jejichž konflikt je posuzován. Jak dokládají stěžejní práce v oboru teorie práva (viz zejména V. Knapp, *Teorie práva*, C. H. Beck, Praha 1995, str. 159), když vykládají pravidlo *lex specialis derogat generali*, slovem ‚lex‘ se v tomto principu nemíní zákon jako celek, ale právě právní norma, jejíž obecnost či zvláštnost je posuzována. To jistě nevylučuje, aby v některém konkrétním případě bylo možno za zvláštní pokládat celý právní předpis (ve vztahu k jinému předpisu obecnému), zde však takový ‚celostní‘ přístup situaci spíše zatemňuje než projasňuje, když se snaží prokázat, zda je obecnějším předpisem zákon o ochraně přírody a krajiny nebo atomový zákon.“

[42] Pro nyní souzenou věc je podstatné zabývat se zejména otázkou, které konkrétní informace má žalovaný při výkonu své působnosti spočívající v dohledu nad zadáváním veřejných zakázek poskytovat a které nikoli. Při tomto vymezení, zúženém na otázku poskytování rozhodnutí Úřadu, však není vůbec namístě hledat mezi jednotlivými ustanoveními zákona o veřejných zakázkách (tedy zejména jeho § 123) a zákona o svobodném přístupu k informacím vztah generality a speciality, neboť se vzájemně nederogují, nýbrž doplňují. Žalovaný tak má v prvé řadě poskytovat informace vztahující se k jeho citované působnosti ve smyslu § 2 odst. 1 zákona o svobodném přístupu k informacím. Nelze pochybovat o tom, že takovými informacemi jsou v obecné rovině též správní rozhodnutí vydávaná žalovaným při výkonu dané působnosti (viz též níže citace z nálezu Ústavního soudu ze dne 30. 3. 2010, sp. zn. Pl. ÚS 2/10). K tomu ustanovení § 123 zákona o veřejných zakázkách dodává, že „Úřad průběžně uveřejňuje svá pravomocná rozhodnutí podle tohoto zákona na své internetové adrese.“

[43] Jak plyne z § 4 odst. 1 zákona o svobodném přístupu k informacím, povinné subjekty poskytují informace na základě žádosti nebo zveřejněním. V případě ustanovení § 123 zákona o veřejných zakázkách se ve vztahu k Úřadu jedná o doplnění normy, která obecně upravuje rozsah informací, jež povinné subjekty ze zákona zveřejňují, tedy poskytují i bez žádosti. Toto doplnění ukládá žalovanému nad rámec zákona o svobodném přístupu k informacím (a oproti většině ostatních správních úřadů) specifickou publikační povinnost ohledně jeho pravomocných rozhodnutí. Z takto uložené povinnosti však nelze explicitně ani implicitně dovodit zákaz poskytnout k individuální žádosti o informaci nepravomocné rozhodnutí žalovaného. Jinak řečeno, citované ustanovení toliko pozitivně normuje, že Úřad průběžně zveřejňuje pravomocná rozhodnutí na internetu. Jde tedy zjevně o určitou nadstandardní informační povinnost žalovaného, která se ovšem nijak nedotýká minimálního standardu

v podobě obecné úpravy poskytování informací. Odlišný účel předmětného ustanovení je přitom patrný také již z toho, že nereguluje poskytování informací na základě individuálních žádostí, nýbrž neadresně, vůči celé veřejnosti.

[44] Ostatně ani samotný text § 123 zákona o veřejných zakázkách není formulován jako důvod pro odmítnutí žádosti o poskytnutí určité informace. Výkladu žalovaného ale nesvědčí ani systematické umístění tohoto paragrafu. Závěr, že smyslem § 123 zákona o veřejných zakázkách není omezení přístupu k informacím, nýbrž naopak posílení informovanosti veřejnosti, pak jednoznačně plyne též z důvodové zprávy k zákonu o veřejných zakázkách (viz digitální repozitář Poslanecké sněmovny Parlamentu České republiky, dostupný na www.psp.cz, 4. volební období, 2002-2006, sněmovní tisk 1076/0), v níž je k dotčenému paragrafu (původně označenému jako § 120) uvedeno, že „[z] důvodu rychlé a operativní informovanosti veřejnosti se navrhuje zveřejňovat pravomocná rozhodnutí Úřadu, ať ve věci nebo o uložených pokutách za porušení zákona, na internetové adrese Úřadu (<http://www.compet.cz>).“

[45] V této souvislosti nelze též pominout, že „*právo na informace se řadí mezi politická práva jednotlivců. Jeho smyslem je kontrola činnosti veřejné správy. Zákonnost při výkonu veřejné správy právní řád garantuje systémem záruk, právních prostředků určených k zabezpečení dodržování právních norem. Cílem kontroly veřejné správy je zjistit skutečnosti rozhodné pro posouzení dodržování zákonitosti při jejím výkonu, porovnat je v konkrétním případě se zákonem stanovenými standardy činnosti správního úřadu, vyhodnotit případné odchylky od těchto standardů a při zjištění porušení zákonitosti navrhnout nebo přijmout odpovídající prostředky nápravy*“ (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 5. 2009, č. j. 5 As 68/2008-60).

[46] V tomto ohledu jsou též na souzenou věc zcela nepochybně aplikovatelné i obecné závěry vyslovené Ústavním soudem v nálezu ze dne 30. 3. 2010, sp. zn. Pl. ÚS 2/10 (publ. pod č. 123/2010 Sb., [N 68/56 SbNU 761]; <http://nalus.usoud.cz>). Je zřejmé, že celou řadu svých závěrů Ústavní soud, byť na půdorysu předestřené právní otázky, adresoval veřejné moci a jejím orgánům jako celku. Zdůraznil, že právo na informace je veřejným subjektivním právem, z čehož plyne, že adresátem povinností je veřejná moc. Poskytnutí nepravomocného rozhodnutí (v daném případě rozsudku) je požadováno od státu jako od nositele veřejné moci, protože požadovaná informace je výsledkem rozhodovací pravomoci, tedy výsledkem realizace veřejné moci. Dále například uvedl, že smyslem a účelem práva na informace je „*veřejná kontrola výkonu státní (tedy i soudní) moci; ta je z logiky věci realizována – a tím i způsobilá podléhat legitimní kontrole – nejen v rozhodování o veřejnoprávních věcech, ale i v rozhodování ve sporech soukromoprávních*“. Upozornil též na to, že „[v] důsledku cenzury informačního monopolu (v podobě paušálního zákazu poskytnout nepravomocné rozsudky) tedy může dojít k zásahu do výkonu funkcí veřejné kontroly“. Pro nyní souzenou věc pak není nepodstatným ani jeho závěr, že „*smysl poskytnutí nepravomocných rozsudků může tkvět i v předvídatelnosti soudních rozhodnutí a může jít též o pramen interpretace práva, tedy o zdroj právní argumentace*“.

[47] Při realizaci ústavně zaručeného práva na informace, garantovaného článkem 17 Listiny, je navíc třeba jakákoli možná omezení poskytování informací vykládat restriktivním způsobem. Opačný postup, tedy extenzivní výklad podmínek, za kterých zákon o svobodném

přístupu k informacím umožňuje právo na poskytnutí informací omezit a informace neposkytnout, by směřoval proti vlastnímu smyslu a účelu práva na informace [srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 5. 2007, č. j. 3 Ads 33/2006-56 (publ. pod č. 1272/2007 Sb. NSS), nebo ze dne 10. 10. 2003, č. j. 5 A 119/2001-38 (publ. pod č. 74/2004 Sb. NSS)].

[48] I kdyby tedy § 123 zákona o veřejných zakázkách připouštěl dvě rovnocenné varianty výkladu, lišící se v možnosti poskytování nepravomocných rozhodnutí Úřadu, musel by se soud v souladu s výše uvedeným přiklonit k interpretaci zasahující do práva na informace v menším rozsahu. Jak již však soud naznačil, podle jeho názoru ani ustanovení § 123 zákona o veřejných zakázkách nelze rozumně vyložit tak, že by znemožňovalo poskytování nepravomocných rozhodnutí žalovaného na žádost.

[49] Zde je současně nutno dodat, že závěr soudu v žádném případě neznamená, že by měl žalovaný automaticky zveřejňovat všechna nepravomocná rozhodnutí tak, jak mu to ukládá § 123 zákona o veřejných zakázkách ve vztahu k rozhodnutím již pravomocným. Žalovaný pouze dle § 5 odst. 3 zákona o svobodném přístupu k informacím zveřejní způsobem umožňujícím dálkový přístup každé rozhodnutí poskytnuté na žádost.

[50] Dále je třeba se vyjádřit ještě k argumentaci žalovaného týkající se samotného výkladu zákona o svobodném přístupu k informacím, a to k tvrzení, že důvodem pro neposkytnutí nepravomocného rozhodnutí může být neveřejnost správního řízení.

[51] Podle názoru zdejšího soudu omezení práva na informace nelze odůvodnit tím, že správní řízení je obecně neveřejné. V první řadě zákon o svobodném přístupu k informacím tuto skutečnost výslovně nespojuje s následkem v podobě odmítnutí žádosti. Kromě toho se ovšem ani nejedná o hodnotu, která by snad sama o sobě mohla převážet nad právem na informace ve smyslu výše citovaných rozhodnutí Nejvyššího správního soudu a Ústavního soudu. Nemožnost veřejnosti účastnit se jednání správního orgánu nelze vykládat tak, že jednotlivci nemají právo na informace o výsledku tohoto jednání, kterým je právě rozhodnutí, byť nepravomocné (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 8. 2005, č. j. 6 As 40/2004-62, či ze dne 17. 6. 2010, č. j. 1 As 28/2010-86, publ. pod č. 2128/2010 Sb. NSS). Omezení práva na informace by v daném případě nesledovalo ani žádný legitimní cíl, a nebylo by tak proporcionální. Práva a zájmy osob, k nimž se požadovaná informace vztahuje, chrání zákon o svobodném přístupu k informacím prostřednictvím důvodů pro odepření poskytnutí informace (§ 7 - § 11). Lze dodat, že podle § 19 zákona o svobodném přístupu k informacím není poskytnutí informací za podmínek a způsobem stanoveným tímto zákonem ani porušením zákonné mlčenlivosti.

[52] V řízení byla též vznesena otázka vázanosti žalovaného svou předchozí správní praxí. Žalobce argumentoval tím, že žalovaný jeho obdobné žádosti dříve vyhověl, proč by tak měl postupovat i nadále. Žalovaný naopak tvrdil, že se jednalo o exces v jeho dlouhodobé opačné praxi. Tímto žalobním bodem se soud vzhledem k výše uvedenému již nemusel zabývat. Nutno však podotknout, že pokud by byl postup žalovaného ve svém základu zákonný, nebylo by možno ojedinělý exces z jeho dlouhodobé praxe hodnotit tak, že by založil legitimní očekávání žalobce ohledně jeho dalšího postupu (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 2. 2010, č. j. 6 Ads 88/2006-159).

VI. Závěr a náklady řízení

[53] Z výše uvedených důvodů soud shledal rozhodnutí předsedy Úřadu za nezákonné. Proto jej zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení (§ 78 odst. 1, 4 s. ř. s.). V něm bude žalovaný vázán právním názorem vysloveným v tomto rozsudku (§ 78 odst. 5 s. ř. s.). Jak soud uvedl již výše, vzhledem ke specifické skutkové situaci nebyl v daném případě prostor pro postup dle § 16 odst. 4 zákona o svobodném přístupu k informacím.

[54] O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl.

[55] Žalobce dosáhl v řízení o žalobě plného úspěchu, a proto má právo na náhradu nákladů řízení vůči žalovanému. Tato náhrada v daném případě přísluší za zaplacený soudní poplatek za žalobu ve výši 3 000 Kč. K jejímu zaplacení soud určil přiměřenou lhůtu.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 19. prosince 2014

JUDr. Zuzana Bystřická, v.r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení:
Dana Janků